

[Statsministeren]

ge økonomiske tab for mange grupper, f.eks. landmænd og fiskere, som ikke deltager.

Det må også indgå i billedet, at parterne på arbejdsmarkedet står så langt fra hinanden, at intet taler for, at de selv ville kunne opnå enighed, selv om konflikten løb videre i nogle uger.

Det er på den baggrund, regeringen har besluttet at fremsætte forslag til lov om forlængelse og fornyelse af de kollektive aftaler mellem LO og Dansk Arbejdsgiverforening. Da vi samtidig står umiddelbart over for en omfattende strejke i den offentlige sektor, vil vi fremsætte forslag til en lovgivning også på dette område.

Det er imidlertid regeringens opfattelse, at vi ikke bør begrænse os til alene at løse de to konfliktspørgsmål. De to overenskomstforlængelser, vi fremsætter forslag om, vil give meget snævre rammer for lønstigninger i de næste to år. Vi mener derfor, at de to overenskomstforslag bør være led i en helhedsløsning, som skal sikre dels en betydelig tilbageholdenhed også fra andre samfundsgruppers side, dels en videreførelse af den stærke fremgang i produktion og beskæftigelse samt en mærkbar formindskelse af arbejdsløsheden, en fortsat forbedring af konkurrenceevnen, en afdæmpning af det private forbrug og et yderligere rentefald.

De beregninger, vi har ladet foretage, viser, at hvis der ikke sker en meget klar forbedring af konkurrenceevnen, vil vi ikke kunne sikre en blot nogenlunde tilfredsstillende udvikling på betalingsbalancen uden at gennemføre en finanspolitisk stramning, og den måtte have et omfang, som ville kvæle det opsving, der nu er i gang, og få arbejdsløsheden til at stige stærkt i de kommende år. Det finder regeringen ikke ville være en acceptabel løsning.

Det er derfor, regeringen foreslår, at de kollektive overenskomster på det private arbejdsmarked forlænges i to år. Der vil ske en forkortelse af den ugentlige arbejdstid med én time og lønkomensation i de sidste tre måneder af overenskomstperioden.

På normallønsområdet vil parterne kunne aftale ændringer inden for en ramme på 2 pct. i det første overenskomstår og 1,5 pct. i det andet overenskomstår.

På minimallønsområdet vil arbejdsgiverorganisationerne og virksomhederne være berettiget til at begrænse den samlede lønud-

vikling til 2 pct. af lønsummen det første år og 1,5 pct. det andet år.

Ændringer af tidlønninger m.v. vil kun kunne ske to gange i overenskomstperioden.

Kompensationen for den nedsatte arbejdstid skal ikke rummes inden for disse rammer. Det er regeringens opfattelse, at sociale og menneskelige grunde taler for en kortere arbejdstid. Samtidig gør den stærke økonomiske fremgang en beskedne nedsættelse af arbejdstiden mulig.

På det offentlige arbejdsmarked gennemføres den samme nedsættelse af arbejdstiden. Der sker en forøgelse af antallet af offentligt ansatte under hensyn til samme produktivtetsstigning som i den private sektor, men med særskilt vurdering af forholdene i de enkelte offentlige sektorer.

Den samlede faste løn forhøjes med 1,75 pct. i det første overenskomstår og med 1,25 pct. i det andet overenskomstår. Herudover afsættes der 0,5 pct. af lønsummen til løsning af de specielle krav inden for området. Endelig skal der ske en vis regulering af lønningerne i den offentlige sektor i forhold til lønudviklingen på det private arbejdsmarked.

Skulle parterne ikke kunne blive enige om udfyldningen af disse rammer, oprettes der for hvert område et paritetisk nævn, om forment suppleret med en opmand.

Fredspligten på arbejdsmarkedet indtræder ved lovens stadfæstelse.

Det er naturligvis altid betænkeligt for en regering at gribe ind og gennem lovgivning diktere løn- og arbejdsvilkår på arbejdsmarkedet. På den anden side har vi unægtelig ofte oplevet det før. Vi erkender fuldt ud, at arbejdsmarkedets parter langt bedre ville være i stand til selv at finde velfungerende løsninger. Når regeringen ikke desto mindre nu er blevet nødt til at gribe ind, har vi valgt puljeløsningen, som efter vor mening er den lempeligste form for indgreb. Lovforslaget fastlægger nogle rammer, hvorefter det er op til overenskomsterparterne at udfylde disse rammer. Det giver endvidere mulighed for, at der på det decentrale niveau kan foregå de forhandlinger, der end ikke kom i gang under det hidtidige forhandlingsforløb.

En gennemførelse af denne lovgivning vil i sig selv give mulighed for en mærkbar forbedring af vore arbejdspladsers konkurrenceevne.